

har gennemgaaet de forskellige Ændringer, der er foretagne i Landstinget, og som har forandret Lovforslaget i Forhold til den Affattelse, Folketinget gav det, og da hele Udvalget har indstillet Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, er der ingen Grund for mig til at dvæle synderlig ved Ændringerne. Jeg skal sige kortelig dette, at for mig er det en Tilfredsstillelse, at Lovforslaget tilsidst ender med at være — saaledes som det blev fremsat af Finansministeren —: et Lovforslag om ren og skær Merindtægt, og at jeg for at opnaa dette naturlig har maattet gøre visse Indrømmelser, hvad der ogsaa er nævnt her. Den fungerende Finansminister, den nuværende Handelsminister, havde allerede gjort nogle Indrømmelser overfor visse Indtægter, som kunde blive undtaget fra Merindtægtsskatten. Disse lovmæssige Undtagelser har fundet en lille Udvidelse i Landstinget. Dernæst er jeg ved en Udtalelse, som er blevet oplæst af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard), og som jeg derfor ikke ser nogen Grund for mig til at gentage nu i Folketinget, gaaet ind paa, at Finansministeriets Skøn over, hvad der kunde undtages fra Merindtægtsskatten, ogsaa kunde omfatte saadanne Tilfælde som akkumulerede Indtægter og lignende, naar de var i principiel Overensstemmelse med de lovmæssige Fravigelser, som tillades, og naar der af særlige Grunde var Rimelighed for at tage et saadant Hensyn. Men den væsentligste Indrømmelse og den væsentligste Ændring, der foreligger, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) nævnedes, er den, hvorefter Gennemsnitsindtægten ikke mer beregnes paa Grundlag af de 3 Aar, men paa Grundlag af de 2 Aar af Treaaret, i hvilke Indtægten har været højest. Dermed imødekommes visse Indvendinger, som er gjorte mod den tidligere Affattelse af Loven. Jeg behøver ikke at komme ind paa — da det er nævnt flere Gange —, hvad denne Ændring betyder, men jeg mener, at den betyder noget baade principielt og finansielt, paa den anden Side ikke saa meget, at jeg har ment af den Grund at burde modsætte mig den.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) sagde, at i Fjor havde vi naaet et slet Kompromis om den tilsvarende Lov. Til en vis Grad er jeg enig deri, fordi jeg ønskede overhovedet ikke i Fjor saa lidt som i Aar, at der skulde tages Hensyn til, om der i Merindtægten indgik Krigsindtægt eller ikke. Jeg vilde ogsaa

helst i Fjor have haft en ren Merindtægtsskat, men vi naaede i Fjor til det Kompromis, at hvis Skatteyderen ikke kunde godtgøre fyldestgørende overfor Finansministeriet, at ingen Del af hans Indtægt var Krigsindtægt, vilde han komme til at betale Skat, hvilket som nævnt flere Gange har givet Anledning til ret pinlige Undersøgelser af Skatteydernes Forhold, hvad vi nu slipper for. For saa vidt maa jeg kalde Kompromiset i Fjor daarligt og kan være enig med det ærede Medlem, medens jeg altsaa er tilfreds med den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet, og glæder mig over, at det ærede Medlem nu billiger eller i hvert Fald gaar med til denne. Deri ser jeg en Rimelighed for, at hvis et lignende Lovforslag, mulig i noget ændret Form, atter maa bringes frem for den høje Rigsdag — altsaa hvis Forholdene er uforandrede, og vi maa regne med en saadan overordentlig Skat —, vi da ikke vil møde denne Indvending, men maa være enige om, at saaledes som Loven nu bliver, vil den ogsaa fremtidig blive.

Det ærede Medlem sluttede med at sige, at hvis et saadant Lovforslag kom frem, eller der overhovedet blev Tale om en overordentlig Skat paa Indkomst eller Formue, maatte man vist have sin Opmærksomhed henledt paa de Formuer eller rettere de Indkomster, ved hvilke der ikke var Tale om Merindtægt, altsaa Formuer og Indkomster, ved hvilke Stabilitet havde gjort sig gældende, hvor Formuen og Indkomsten ligeledes havde været bestaaende og ensartet før og i Krigsaarene, og hvor Formuen og Indtægten tilmed var meget betydelige. Ogsaa min Opmærksomhed har været henvendt paa dette Forhold. Ogsaa jeg synes, at det kan være rimeligt, hvis denne Skat skal føres frem igen for den høje Rigsdag, at man da kommer til Overvejelse af, paa hvilken Maade man kan medtage de store Formuer og Indtægter som et Tillæg til denne Skat. Ikke saaledes, at en saadan Formue- og Indkomstskat skulde kunne erstatte den overordentlige Indkomstskat. Dette vilde allerede af den Grund ikke kunne ske, at der aldrig kunde være Tale om, at man kunde opnaa et saadant Beløb i Provenu af denne Skat, som sikkert bliver nødvendigt. Men i og for sig kan jeg altsaa mene, at der kan være Grund til at tage de omtalte Formuer og Indkomster med. Jeg maa maaske føje dertil, at saaledes som Forholdene har ligget her i Landet, saa-